

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

כל היוצא למלחמת בית דוד

קובץ מיוחד בקשר עם כ"ף מר-חשון,
יום הולדתו של כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע,
מייסד ישיבת "תומכי-תמימים"

גיליון יג
שנה עשירית

יוצא לאור על-ידי
ועד „חיילי בית דוד”

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ושתיים לבריאה
ה' תהא שנת עוז בכל - שנת "ביאת משיחא"
שנת הק"י להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

בדורנו כבר עומדים מוכנים לקבלת דוד מלכא משיחא

"ענין זה מודגש בפעולתו של אדנ"ע ביסוד ישיבת תומכי תמימים - כמבואר בשיחתו הידועה בענין "כל היוצא למלחמת בית דוד", שתלמידי תומכי תמימים הם "חיילי בית דוד" שיוצאים למלחמת בית דוד נגד אלו "אשר חרפו עקבות משיחך" ובלשון הרמב"ם בהלכות מלכים ומלחמות ומלך המשיח: "ילחם מלחמות ה'" עד ש"נצח", כמרומו גם בהמשך הכתובים ד"אשר חרפו עקבות משיחך" - "ברוך ה' לעולם אמן ואמן" ש"אמן" (ועאכו"כ ב"פ אמן) מורה על הנצחון במלחמה שעי"ז נעשה ביאת וגילוי דוד מלכא משיחא בפועל ממש.

ובהדגשה יתירה בדורנו זה - דור השלישי לאדנ"ע ולתלמידיו חיילי בית דוד, שבו מסתיימת ונשלמת עבודתם של חיילי בית דוד להביא את הגאולה בפועל ממש ע"י דוד מלכא משיחא, וכדברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דין שכבר נסתיימה ונשלמה כל העבודה, ועומדים מוכנים לקבלת דוד מלכא משיחא, ועאכו"כ לאחרי המשך העבודה דחיילי בית דוד בהפצת המעיינות חוצה במשך ארבעים שנה, באופן ש"נתן ה' לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"...

(משיחת ש"פ וירא ה'תשנ"ב - מוגה)

יוצא לאור על-ידי:

ועד "חיילי בית דוד"
בית משיח - בית חינו
770 איסטערן פארקוויי,
ברוקלין, נ.י.

להקדשות, תרומות או להצטרפות לרשימת הדיור בדוא"ל,

ניתן לפנות לכתובת: vaad770@gmail.com

כמו-כן, ניתן להוריד את הקובץ השבועי באתר:

www.groups.google.com/group/vaad770

אל אחינו התמימים ואנ"ש יחיו,

שלום וברכה

לקראת ש"ק פ' וירא, השבת שממנה מתברך יום הולדתו של כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע, מייסד ישיבת "תומכי-תמימים", אשר ייסד, הטביע ותבע מתלמידי התמימים לתת "גט כריתות" לכל ענייני העולם הזה ולצאת ל"מלחמת בית דוד" ולנצח את אלו "אשר חרפו עקבות משיחך" -

הגנו מוציאים לאור קובץ **"כל היוצא למלחמת בית דוד"**, ובו:

א. שיחת כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע, אודות 'מלחמת בית דוד', אשר הואיל לשוחח עם תלמידי-התמימים בסעודת שמחת-תורה ה'תרס"א, במלאות שלוש שנים להתייסדות ישיבת "תומכי-תמימים".

ב. שיחת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א (בלתי מוגה) מכ"ף מרחשוון ה'תשמ"ה, בה מבוארת בפרטיות ההוראה העיקרית מהשיחה הנ"ל, שגם על אלו שהם בציור של "בעלי-בתים", מוטלת השליחות המיוחדת ד"מלחמת בית דוד".

הוספה: מענה בכת"ק כ"ק אד"ש מה"מ אודות דרכי הפצת המעיינות וההכרח שלא להתפעל מהמלעיגים, אשר ממענה זה יש ללמוד, בפשטות, גם לגבי אופן השליחות היחידה שנתרה: "קבלת פני משיח צדקנו".

בתקווה ובביטחון שהקריאה והלימוד בקובץ זה יעוררו את כאו"א להחליט החלטה גמורה שמתמסר הוא מתוך שמחה וטוב לבב לסיום "מלחמת בית דוד", באופן שיהא "המכה בפטיש" שיביא לידי פועל את השליחות היחידה שנתרה: "קבלת פני משיח צדקנו", ותיכף ומיד ממש נחזה ונראה בהתגלותו המלאה והמושלמת של כ"ק אד"ש מה"מ ונכריז כולנו בקול גדול ובשמחה עצומה:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ועד "חיילי בית דוד"

770 בית משיח, בית חיינו

ימות המשיח, יום ועש"ק פ' וירא, י"ד מר-חשוון ה'תשע"ב
שנת הק"י להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
ברוקלין, נ.י.

גילוי המשיח והאלף הששי בכלל הם עקבות משיחא והיובל בו משיח בא הוא הזמן ד"חרפו אויביך ה' חרפו עקבות משיח"

אני רואה את הסוף המתוק שיביא את המשיח...

ב"חרפו עקבות משיח", ישנם . . בני תורה, אלא שחלשים הם באמונת הגאולה. הם אף מבארים זאת בטעמים של יראת שמים, אבל באמת זוהי חלישות-אמונה בביאת המשיח" • "הסוף המתוק של יובל עקבות משיחא שיביא את ביאת המשיח".... • משיחת כ"ק אדמור"ר (מהורש"ב) נ"ע, סעודת שמח"ת ה'תרס"א

"כל היוצא למלחמת בית דוד כתב גט כריתות לאשתו. "בית דוד" זהו גילוי של משיח בן דוד. כפי הידוע מעליית הנשמה שהיתה להבעש"ט, בה היה בהיכל המשיח ושאלו: "אימתי קאתי מר"? ומשיח ענה לו: "לכשיפוצו מעינותיך חוצה", כשמעיינות תורת הבעש"ט ודרכי עבודתו יפוצו בעולם, אז – אתי.

במלים ברורות יותר: ביאת המשיח תלויה במדה מרובה ב"יפוצו מעינותיך חוצה". שכן, הפצת המעיינות תביא לביאת המשיח, שזהו "בית דוד", גילוי אורו של משיח בן דוד.

ברם, ל"בית דוד" ישנם מלחמות. אף ש"ורוח אלקים מרחפת על פני המים – זה רוחו של משיח", שבכוונת הבריאה היה שההנהגה הגשמית בעולם תהיה ברוחו של משיח, אבל בגלל חטא עץ הדעת וחטא הדורות שהיו מכעיסין לפניו יתברך, זקוק העולם לתיקון על ידי עבודה, ובגמר הבירורים יהיה ב"יפוצו מעינותיך חוצה" משום הקדמה לביאת המשיח.

"שית אלפי שנין הוי עלמא, שני אלפים תהו, שני אלפים תורה ושני אלפים ימות המשיח". שני אלפים תורה היו צריכים לתקן את שני אלפים תהו, היינו לברר את הניצוצות של שבירת הכלים דתהו. לאחר מכן שני אלפים ימות המשיח, גילוי המשיח והאלף הששי בכלל הם עקבות משיחא. והיובל בו משיח בן דוד בא, הוא הזמן של "חרפו אויביך ה' חרפו עקבות משיח".

לבי כבוד עלי בגין חברת מפיצי השכלה, שזה שנים רבות מעלילים עלילות בממשלה על "חדרי" ישראל ומוריהם, רוצים הם – היה לא תהיה – לעקור מן השורש את "חדר" וה"מלמד" היהודי, ולטמא ר"ל מוחותיהם של ילדי ישראל בכפירה בה' ובתורתו על ידי המורים האפיקורסים שלהם ומשלחת מלאכים רעים, המורים של החדרים המסוכנים.

הריני שונא אותם כולם, תכלית שנאה שנאתים, ולבי דווה עליהם. אבל בטוחני, שאני רואה את השינוי המר לרע ואת הצרות שהם ימיטו ויביאו על כלל ישראל, ולאחר מכן את הסוף המתוק של יובל עקבות משיחא, שיביא את ביאת המשיח.

ברם, בתקופת היובל של עקבות משיחא צריכים לעבור את מלחמת בית דוד.

לומד אני את המאמר: "אם ראית דור אחר דור מחרף – צפה רגליו של משיח, ומאי טעמא אשר חרפו אויבין ה' אשר חרפו עקבות משיחך, ומה כתיב בתריה ברוך ה' לעולם אמן ואמן" – "אם ראית דור אחר דור מחרף" – הדור הראשון המחרף הם מורי בתי הספר והחדרים המסוכנים של חברת מפיצי השכלה, שיחננו את דור המחרפים ומגדפים השני שיביא את חבלי משיח בעולם ובישראל. ועל כך צריכים למלחמת בית דוד, לחזק את האמונה בגאולה השלימה על ידי משיח צדקנו ולהקל את חבלי משיח.

שתי דרגות ברע של עקבות משיחא:

הדרגה הראשונה ב"אויבין ה'", אנשים שהם אויבי ה', אלה הם האפיקורסים הקשישים, המשכילים, חברי מפיצי השכלה, המורים האפיקורסים של החדרים המסוכנים ותלמידיהם, אלה מנהיגי הדור השני של מחרפים שהם כולם אויבי ה' וכל ענינם לחרף את ה' ותורתו.

הדרגה השניה הם אנשים שחושבים בענין של "עקבות משיחך". "אויבי ה'" אינם מאמינים בשום דבר, אינם מאמינים בהש"ת ואינם מאמינים בתורת ה', לועגים ממצוות ה' בכלל ומאמונה בביאת המשיח בפרט, ואילו הדרגה השניה הם אנשים שבדרך כלל מאמינים בה' ובתורתו, אלא שאמונתם נעדרת קדושת התורה.

ישנם כאלה, המאמינים בגאולה בכוח עצמי, כדוגמת החברה החדשה, המהפכים את הפסוק "בונה ירושלים ה' נדחי ישראל יכנס", ואומרים שאת נדחי ישראל הם יכנסו והם יהיו בוני ירושלים. הלואי שלא יגרמו ח"ו לחורבן רוחני וגשמי חדש, והש"ת ישמרנו מהם ומהמונם.

בדרגה השניה שהם "חרפו עקבות משיחך", ישנם כמה וכמה סוגים שונים, עד לבני תורה, אלא שחלשים הם באמונת הגאולה. הם אף מבארים זאת בטעמים של יראת שמים, אבל באמת זוהי חלישות-אמונה בביאת המשיח.

מלחמת בית דוד יש לה טכסיס מיוחד עצמי "לא בחיל ולא בכוח כי אם ברוחי". חיל וכוח הם מוסר ותוכחה, ורוחי – פנימיות התורה, חסידות, השגה אלקית ועבודה שבלב.

ללמוד נגלה בעיון רב, לדעת כל סוגיא בכל פרטי סברותיה, דבר דבר על אופנו, החל מיסוד-רמוז ההלכה בתורה שבכתב, וכפי שההלכה מופיעה בקיצור נמוץ במשנה ולאחר מכן כפי

שהענין מוסבר באריכות הפלפול בגמרא ומתפרש ברש"י ובשיטות התוספות, יש להתעמק בסגנון לשונו של הרמב"ם, בחידושי הרשב"א, לדעת כיצד מופיעה ההלכה ב"טור" וב"בית יוסף" ולהתעמק בסגנון לשונו של רבנו הזקן בשולחנו.

ולאחר כל זאת צריכים לדעת שכל זה הוא רק גליא שבתורה, ולגליא זו יש פנימיות, והפנימיות היא החיות של הגליא, ואילו ההנחה האמיתית של השגה אלקית היא רק בעבודה שבלב.

"תמימים" הם אלה שצריכים לשרת במלחמת בית דוד, הם הנם אלה שצריכים להציל את כלל ישראל ביוכל עקבות משיחא מידי אויבי ה', חברת מפיצי השכלה ותלמידי החדרים המסוכנים ותלמידי תלמידיהם, מחרפי ה' ומחרפי עקבות משיחך.

היוצא למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לאשתו. הסדר בגשמיות הוא שעל איש הצבא להיות בריא, לא רק שלא יהיה בעל מום, כי אם בריא אולם ברמ"ח אברים ושס"ה גידים, שכן כדי שאיש הצבא יוכל להיות בן חיל – עליו להיות בריא, כך הסדר בגשמיות ומכ"ש ברוחניות.

על איש הצבא שזקוקים לו למלחמת בית דוד, להיות בריא, לא מספיק מה שהוא איננו בעל מום ברמ"ח אברים שהם רמ"ח מצוות-עשה, ובשס"ה גידים שהם שס"ה מצוות לא-תעשה. עליו להיות בעל כוח וחזק בעבודת השי"ת וביראת שמים.

חסידות קוראת לחוזק זה בשם "איתן". איתן פירושו חזק וקשה. בחוזק ישנן כמה דרגות – חזק ויותר חזק, ואילו בקשיות אין דרגות, זה קשה שאין קשה ממנו, זאת אומרת שהקשיות ביראת שמים היא במדה כזו שכל הרוחות שבעולם לא יזיווהו ממקומו בתורה ועבודה, היינו בעל מסירות נפש אמיתית, ושום מניעות, עיכובים ונסיונות לא יפריעוהו בעבודתו.

איש צבא כזה הנו בן החיל במלחמת בית דוד שיכול להציל – ואכן יציל – את מצב ישראל מידי אויבי ה' וחורפי עקבות משיחך, ע"י הרבצת התורה ביראת שמים וע"י התעוררות לתשובה.

**תמימים! הנחות ורוח העולם, אף של שומרי תורה ומצוה,
הנן קרירות ומריחות בכפירה, שכן בין קרירות לכפירה מחיצה דקה...**

כדי להיות איש הצבא במלחמת בית דוד, מן ההכרח לכתוב בתחילה גט כריתות לכל הדברים הגופניים, לכל נוהגי האדם הבעל-בית, ולהתמסר להנהלת "תומכי תמימים", המחנכת ומדריכה אנשי צבא לקראת מלחמת בית דוד.

רו"ל אומרים שלפני ביאת המשיח יהיו חבלי משיח. חבלי המשיח יהיו הן בגשמיות והן ברוחניות. ולפי תיאורי רו"ל ליהיה הזמן ההוא מאויים מאד.

תמימים! הנחות ורוח העולם, אף של שומרי תורה ומצוה, הן קרירות ומריחות בכפירה, שכן בין קרירות לכפירה מחיצה דקה ביותר, ואלה שלא זכו, ומסוממים בגאווה מחידושי התורה שלהם, מוצאים כמה מאמרי רו"ל המקררים את עצמם ומקררים גם את האחרים בפשטות של תורה, באמרם שתורה יש ללמוד מתוך פשטותו של השכל האנושי.

כתוב "כי הוי' אלקיך אש אוכלה הוא". אלקות היא בבחינת אש שלהבת, ללמוד ולהתפלל צריכים מתוך התלהבות הלב, שכל עצמותי תאמרנה דברי ה' בתורה ובתפלה.

בשעה שחסיד לומד תורה צריך להיות חקוק במחשבתו הפנימית, שהתורה היא חכמתו ורצונו יתברך ובכל יום ויום יהיו בעיניך כחדשים, מה להלך באימה וביראה ברתת ובויעה, אף כאן באימה וביראה ברתת ובויעה, לחסיד היתה יראת הכבוד האמיתית כלפי נותן התורה ב"ה, שחש והרגיש בתורה.

כשחסיד התפלל, היה חקוק בפנימיות מחשבתו המלים "דע לפני מי אתה עומד". בבתי כנסת מסויימים רשום על עמוד התפילה "דע לפני מי אתה עומד", שהעמוד ידע לפני מי הוא עומד, בבתי כנסת חסידיים מלים אלו אינן רשומות על העמוד, כי אם חקוקות במוח ובלב.

עניית אמן, אמן היא שמה רבה, ואמירת ברוך הוא וברוך שמו – הן בעיניו של חסיד עולם ומלואו. על החסיד להרגיש ולחוש ואכן הוא מרגיש, את ה"א-ל מלך נאמן" שזה הנשמה של ה"אמן", על החסיד להרגיש ולחוש, ואכן הוא מרגיש, את פירוש המלים של "ברוך הוא וברוך שמו", שזה ה"אתה הוא הוי' לבדך" שלפני הצמצום, ש"ברוך הוא" זה "אתה הוא, ו"ברוך שמו" זה שם הוי' שלפני הצמצום, ובהתבוננות זו שהיא ההשגה של "ברוך הוא וברוך שמו" משיג החסיד את היתרון שבענין "ברוך הוא וברוך שמו" לגבי הענין של "אתה הוא הוי' לבדך".

כל אלה שלמדו ולומדים חסידות בהעמקת הדעת אדעתא דנפשיה, לא כדרכם של חסידים בעלי בתים ששותים קפה או ציקוריה בשבת בבוקר וחוטפים מבט ב"תורה אור" או ב"לקוטי תורה" ושוכחים על מאמר הרשב"י ע"ה "כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה שפתותיו דובבות" וכן שוכחים על המאמר הידוע "כל האומר דבר בשם אומרו יראה כאילו בעל השמועה עומד כנגדו".

כשלומדים "תורה אור" או "לקוטי תורה" – הרי שפתותיו של רבנו הזקן, של הרבי האמצעי ושל הסבא ה"צמח צדק" דובבות אז בקבר. בשעה שלומדים "תורה אור" או "לקוטי תורה" הנה בעלי השמועה, הרבי הזקן, הרבי האמצעי והסבא הרבי ה"צמח צדק", עומדים על ידו. ואף

לפחות שבפחותים שבעדת החסידים לא תהיה גסות כזו לשבת ולשתות קפה בשעה שנשמות קדושות של הרבנים הקדושים עומדות לידו.

בעלי הבתים החסידיים אינם אשמים כלל, לסביבה הקרה של עולם-מצות-אנשים-מלומדה, השפעה רעה עליהם, שכל דבר מתקרב אצלם, לומדים בקרירות, מתפללים בקרירות, מנגנים בקרירות, רוקדים בקרירות – ים הקרה, הכל קרוש אצלם, ואף הדופק החסידי דופק בהם בחלישות ובחצי עלפון.

חסידות יש ללמוד בחיות, אמנם בלי רעש חיצוני, בלי קולי קולות, אבל בחיות פנימית, שלא רק שהוא חי בענין ובהשגה האלקית שהוא לומד, כי אם הענין חי בו.

ישנם שלומדים חסידות, ולא שהם יהיו לחסידים. לימוד החסידות האמיתי שהלימוד יביא את הלומד להיות חסיד - הוא מהם והלאה...

עיקר ענינו של לימוד החסידות הוא, שהלימוד יהיה אדעתא דנפשיה, הוא לומד חסידות לשם עצמו ולא לשם החסידות. ישנם שוטים הלומדים חסידות בגלל חסידות, הם חושבים את עצמם למבינים, למדו כמה עשרות מאמרים ומפטפטים על שדות וערות קרחים, בסברות-בטן פרועים הם מסבירים ענינים חסידיים. כללו של דבר שהם לומדים חסידות, זאת אומרת שהחסידות תהיה חסידות, ולא שהם יהיו לחסידים. לימוד החסידות האמיתי שהלימוד יביא את הלומד להיות חסיד – הוא מהם והלאה.

בעלי ההבנה המוטעה, שכוננתם בלימוד החסידות אינה אלא לשם ההבנה בלבד של עניני

השגה אלקית ולא לשם עבודה, הנה לבד זאת שהם נשארים עמי-הארץ בלימוד החסידות ובידיעת החסידות – הם גם ירתי תרתי גיהנם בזה ובבא. אני שונא אותם ומרחם עליהם. אני מבקש את השי"ת שיעורר רוח ממרום שיחזרו בתשובה – בתשובת המשקל, ואלה שעושים זאת בשאט נפש ומחזיקים בשטותם – לא יאבה ה' סלוח להם כי הם מחללים את קדושת החסידות.

חסידות צריך אדם ללמוד בשביל עצמו, שהחסידות תלמד אותו כיצד להיות ירא שמים באמת וכיצד להיות עובד ה' באהבה וביראה, ולהתנהג בכל הענינים במדות טובות כפי שהוא על פי תורה.

אלה שלומדים חסידות אדעתא דנפשיה ובהעמקת הדעת יודעים את ההבדל שבין הצמצום הראשון שאור אין סוף ברוך הוא צמצם את עצמו כביכול, לבין הצמצומים של סדר ההשתלשלות, שהצמצומים של סדר ההשתלשלות, הם ענין של מיעוט, לפני הצמצום מאיר ריבוי אור ועל ידי הצמצום

חסידות צריך אדם ללמוד בשביל עצמו, שהחסידות תלמד אותו כיצד להיות ירא שמים באמת וכיצד להיות עובד ה' באהבה וביראה, ולהתנהג בכל הענינים במדות טובות כפי שהוא על פי תורה

מתמעט האור, במילא יוצא שכללות ענין הצמצום הוא ענין של מיעוט. ואילו הצמצום הראשון אינו בדרך של מיעוט כי אם בדרך של סילוק, שהאור שלאחר הצמצום הנו אור אחר לגמרי לגבי כללות האור שלפני הצמצום. זה ההבדל בין מיעוט לסילוק. מיעוט פירושו אותו מהות אור אלא שהוא במיעוט באיכות ובכמות ואילו סילוק פירושו שקיים הבדל בין מהות האור שלפני הצמצום ובין מהות האור שלאחר הצמצום.

עד לסבא הבעש"ט
נ"ע היה העולם
בבחינת בית אפל,
במושבות בני תורה
היה אור, ואילו אצל
סתם בעלי בתים
ויהודים פשוטים
בפרט היה העולם
- בית אפל, ובא
הסבא הבעש"ט
והתחיל להאיר

בחסידות ישנם ביאורים והסברים שכליים על הענין של צמצום הראשון בכלל ועל ההבדל שבין הצמצום הראשון לבין הצמצומים של סדר ההשתלשלות.

כוונת המאציל ב"ה בצמצום הראשון היא, שנסמכות ישראל ימשיכו, על ידי העבודה של תורה ומצוות, את אור אין סוף ברוך הוא שלפני הצמצום בלאחר הצמצום, ובכך היתרון בענין ההשגה של "ברוך הוא וברוך שמו" לגבי ענין ההשגה של "אתה הוא הוי' לבדך", שאתה הוא הוי' לבדך הוא אור אין סוף ברוך הוא שלפני הצמצום ובכל מקום היותו הוא נמצא במקומו בלפני הצמצום. ואילו "ברוך הוא וברוך שמו" הוא אור אין סוף ברוך הוא, היינו הוא והוי', איך שהוא לפני הצמצום בצירוף החידוש שאור אין סוף של הוא והוי' שלפני הצמצום נמשך בלאחר הצמצום על ידי העבודה התמה של אמירת "ברוך הוא וברוך שמו" ככוונה.

ביום בו מלאו לי חמש שנים - כ' מרחשון, תרכ"ו - הכניס אותי אבי - הרבי מוהר"ש - אל הסבא - הרבי ה"צמח צדק" - לקבל ברכת קדשו. לאחר שברך אותי, עמדתי בצד ושמעתי למה שהסבא דיבר עם אבי.

אחד הדברים שאמר הסבא לאבי, היה:

"הסבא, הרבי הזקן, אמר: "הסבא, הבעש"ט נ"ע, הוא אברהם אבינו של חסידות. על אברהם אבינו כתוב שהיה נדיב בממונו, בגופו ובנפשו, אברהם אבינו מסר את נפשו לקרב גם את הפשוט שבפשוטים לאלקות, וכך עשה גם הסבא הבעש"ט נ"ע. גם הוא היה נדיב בממונו, בגופו ובנפשו, ומסר את נפשו כדי לקרב אף את היהודי הפשוט.

"על אברהם אבינו - אומר הסבא לאבי בשם סבו רבנו הזקן - כתוב "עד אברהם היה העולם מתנהג באפילה בא אברהם התחיל להאיר". עד אברהם אבינו היו גם כן צדיקים גדולים, ברם היו אלה צדיקים של אפילה, אברהם אבינו היה הצדיק הראשון שהתחיל להאיר. עד לסבא הבעש"ט נ"ע היה העולם בבחינת בית אפל, במושבות בני תורה היה אור, ואילו אצל סתם בעלי בתים ויהודים פשוטים בפרט היה העולם - בית אפל, ובא הסבא הבעש"ט והתחיל להאיר.

"הסבא הבעש"ט נ"ע חצב חלונות בבית האפל של העולם. אמן - חלון, אמן יהא שמייה רבה - חלון, ברוך הוא וברוך שמו - חלון, ובשיטה אמיתית זו שתפלתו ואמירת תהלים של היהודי

הפשוט חביב ביותר אצל השי"ת – האיר הבעש"ט את הבית האפל של העולם באור אותיות התורה, התפלה והתהלים".

זאת שמעתי כשהייתי בגיל חמש. כעבור עשר שנים שמעתי מאבי הסבר נרחב על ענין האותיות שענינן הוא ענין האור, ויתרון המעשה על אותיות הדיבור, שדיבור מעורר את עצם הנפש, ככתוב "נפשי יצאה בדברו", הדיבור שלו עורר את הנפש שלי, וזהו מה שאנו אומרים "וכל עצמותי תאמרנה". דיבור מתבטא כל העצמיות. ברם, על הדיבור להיות בהתלהבות ובחיות פנימית של ה' אלקיך אש אוכלה הוא.

ההתלהבות בתורה ובתפלה הבאה מהמושג של ה' אלקיך אש אוכלה הוא, קיימת רק באלה שהם בבחינת זכה נעשית לו סם חיים, אלה שלא זכו קרירים בעצמם ומקררים גם את האחרים בפשטות של גליא שבתורה, קרירותם מקרישה ומחשיכה את המאור שבתורה. המאור שבתורה שהוא ה"פנימיות" של גליא שבתורה – הנו הלבוש של הקב"ה נותן התורה יתברך.

מתפקידם של ה"תמימים" לזכך את ההנחות המקובלות בעולם ולחמם את הרחוב היהודי הקריה והזיכוך אינו בדרך של דחיה וביטול, כפי שזה נהוג בהתועדות חסידים, שכן דחיה וביטול טובים הם לשעה בלבד

להרגיש את המאור שבתורה ולראות את נותן התורה יתברך יכולים רק על ידי תפלה באריכות כשמתבוננים בהשגה אלקית, ובשעה שההשגה האלקית בה הוא מתבונן, מאירה בלבו, מעוררת אותו באהבה ויראה ומביאה אותו לידי פועל טוב, אז מגיעים למאור שבתורה וחשים את נותן התורה ברוך הוא.

אפשר שאדם יהיה למדן מופלג וגאון, אבל אין לכך כל יחס ושייכות למאור שבתורה, שכן כל הענין של אלקות הוא ממנו והלאה...

לא הלמדן ואף לא הגאון הם הזוכים למאור שבתורה. אפשר שאדם יהיה למדן מופלג וגאון, מחדש חידושים בתורה עם שפע של השכלה וסברות שכליות המבהילות את הרעיון, אבל אין לכך כל יחס ושייכות למאור שבתורה, אין לו כל ציור ב"נותן התורה", שכן כל הענין של אלקות הוא ממנו והלאה.

את המאור שבתורה מרגיש ה"עובד", זה שמתפלל מתוך התבוננות בהשגה אלקית, לו יש הרגשה במאור שבתורה ולו ישנם כלי ההשגה וההשערה באלקות.

מתפקידם של ה"תמימים" לזכך את ההנחות המקובלות בעולם ולחמם את הרחוב היהודי הקריה. והזיכוך אינו בדרך של דחיה וביטול, כפי שזה נהוג בהתועדות חסידים, שכן דחיה וביטול טובים הם לשעה בלבד וכהקדמה כללית לעבודת הזיכוך.

כל עבודה זקוקה להקדמה, ביחוד העבודה של הנפש הבהמית וסייעתה זקוקה להקדמה חזקה, המתבטאת בהכאה הכללית המביאה לביטול כללי במהותה הכללית של הנפש הבהמית.

קורה, שהנגיד של העיירה, שאף שלא בפניו קוראים לו ר' יעקב נגיד, נכנס להתוועדות חסידיית, והחסיד מאטיל הקבצן, המתפרנס ומתעסק באיסוף כספים עבור לחם לאביונים, מלביש ערומים וביקור חולים, פונה אל הנגיד ואומר לו: יעקל, בוא הנה, ומתיישב לידו, או כשחתנו של הרב, העילוי הצעיר ר' אליעזר המחפש משקלוב, נכנס לבית מדרש חסידי ונתקל בכנופיא חסידיית וראש המדברים הוא שלמה המלמד החסידי – שלמה דער געלער – או לייבע צייטעס, ומתבטאים בחדוה רבה: פנו מקום ללייזערקע מחדש – פניה כזו מביאה את ההכאה הכללית בגסות הרוח של עשירות או בגאווה של ידיעת התורה.

ברם, לאחר הביטול הכללי צריך לבוא סדר של בירור פרטי, לברר את הטוב והרע שבעשירות, שכן מלמעלה נותנים לו האפשרות לעשות בעשירותו דברים טובים, להחזיק ידי לומדי תורה, לתמוך בנצרכים, לתת גמילות חסדים ולחלק צדקה ביד רחבה, ויש להסביר לו את הזכות הגדולה שזיכו אותו מלמעלה שביכולתו לפעול גדולות ונצורות בחיזוק התורה ומעשים טובים בצדקה. זה הצד הטוב שבעשירות.

קיים אבל גם הצד הרע שבעשירות, וזהו ה"שמנת עבית כשית". העזות מה שעשיר יענה עזות. העשירות עושה אותו לסומא שאין הוא רואה את מהותו העצמי, עד כמה הוא שפל וגס. העשירות עושה אותו בעיני עצמו לחכם ולמדן, הוא מחפש לעצמו יחוסים שונים ומביע דעה על הרב, על השוחט, על המלמד – איך יש ללמוד בחדרים או בשיבה.

כשהעילוי הצעיר ר' אליעזר המחפש משקלוב, נכנס לבית מדרש חסידי ומתבטאים בחדוה רבה: פנו מקום ללייזערקע מחדש פניה כזו מביאה את ההכאה הכללית. בגאווה של ידיעת התורה

הוא שוכח שהגנו עם הארץ. דעתו בדברים אלה אין בה שום ממש. הוא בעצמו יכנה את העם הארץ העני המתערב בעניי רבנות ובבעיות תורניות – בשם משוגע, ועל העם-הארצות שלו עצמו הוא שוכח לגמרי. למעשה הרי הוא אותו עם-הארץ כמו אותו עני, אלא שאת העני הוא קורא בשם משוגע ואת עצמו בשם חכם.

כן מן הצורך ומן ההכרח להסביר לאותם עשירים המשתמשים בעשירותם שלא לפי הכוונה האמיתית לשמה נתן להם הקב"ה את העשירות, שעליהם לדעת את האחריות הגדולה המוטלת עליהם ואשר הם בעצמם מביאים לידי כך שהעשירות היא לרעתם.

אותם עשירים המנצלים את העשירות למטרות הנרצות, זאת אומרת להרבעת התורה, החזקת לומדי תורה, צדקה וגמילות חסדים – יש להם פירותיהם בעולם הזה והקרן קימת לעולם הבא. ואילו אותם עשירים שאינם מנצלים את העשירות למטרות הנרצות ולפי הכוונה

האלקית לשמה ניתנה להם העשירות, הרי לא זו בלבד שאין להם הפירות של הקרן שהיא לעולם הבא, אלא יש להם הפירות של להאבידו לעולם הבא.

העשירים המנצלים את עשירותם בהתאם לכוונה האלקית, על תורה וצדקה – הם זוכים ומזכים את הרבים. ואילו העשירים שאינם מנצלים עשירותם בהתאם לכוונה האלקית, הנם חוטאים ומחטיאי הרבים, את כספם הם נותנים לחדרים המסוכנים בהם מחללים קדושת התורה, בהם המלמדים הם אפיקורסים שאינם לובשים ציצית, לועגים מדרשות חז"ל, עושים את החומש הקדוש לסיפורי סבתא ר"ל ומהנביאים הקדושים – לספר של לימוד שפה ר"ל.

המלמדים של החדרים המסוכנים והמלמדים של חברת מפיצי השכלה עוקרים את האמונה מילדי ישראל ונוטעים בהם שנאה לתורה וליהדות. אותם תלמידי החדרים המסוכנים בבתי הספר של חברת מפיצי השכלה יהיו עוכרי הדת וצוררי ישראל במדה מרובה יותר מאשר הפוגרומיסטים המסוכנים ביותר.

עשירות, היא אחת מהדברים שיש בהם אושר מחד גיסא ואסון מאידך גיסא, שברא הקב"ה בעולמו, ומהווה הנסיון הגדול לאדם. כשיודעים מה לעשות בעשירות ומשתמשים בה להחזקת התורה ולצדקה שעל פי תורה – אשרי לו בזה ובבא, ואילו כשלא יודעים מה לעשות בעשירות ומשתמשים בה למה שאסור על פי תורה – אוי ואבוי לו.

אותו דבר גם ביחס ללמדן ולגאון המחדש חידושים, לאחר הביטול הכללי יש לברר את הטוב והרע שישנם בלומדות ובגאונות ולהבהיר שעיקר ידיעת התורה הוא לדעת שהתורה היא חכמתו ורצונו יתברך ולזכור תמיד את נותן התורה.

במסורתם של זקני החסידים, סיפור מעשה שאירע בימיהם בשנותיו הצעירות של רבנו הזקן. בויטבסק חי למדן מסויים בשם ר' אלישע גאון הגאונים, חברו המובהק של ר' א. זלמן מביעשנקוביץ'. לר' אלישע זה היה מוקשה קושיא חמורה באחת מפייסקאות רש"י במסכת עירובין. כל למדני העיר התיגעו רבות בפירוק הקושיא, כ"א הביע את סברתו ואילו הרבי הזקן אמר את סברתו ורוב הלומדים הסכימו לה.

ר' אלישע היה דודו-זקנו של ר' ליב סגל, ואחד מאלה שבחנו את הגאון מליאזנא, הרבי הזקן, בגיל ארבע עשרה שנה בשעה שר' ליב סגל, הנגיד הויטבסקאי הגדול ביותר, רצה להשתדך עם ר' ברוך מווייסקוואליק.

ר' ברוך חי בחוות הנידוניה שלו, בקרבת מקום לליאזנא.

כשהיה הרבי הזקן בגיל שש שנים ישב ולמד עם אחיו ר' מרדכי בגן הפירות, את הפסוק "אלה בני שעיר החורי יושבי הארץ" עם פירוש רש"י. ר' מרדכי לא יכל להבין כיצד אפשר לדעת איזו קרקע טובה יותר לזריעתם של פירות מסויימים.

כשלמדני ויטבסק
הסכימו לפירושו
של הרבי ברש"י, לא
שבע ר' אלישע רצון
כלל, שכן הוא למד
את הסוגיא בפירוש
אחר מאשר רש"י,
וטען . . . רש"י היה
מפרש בדרו ואילו ר'
אלישע פרוש וגאון
. . הוא מפרש בדרו

הסביר לו אחיו הרבי את הדבר והמחיש לו בראיה ניצחת, שכן, אפשר לשמוע איך מעיינות המים זורמים באדמה, ומתחת לתל האבנים הלבן – אמר לו הרבי הזקן – עובר מעיין מים חזק. במשך הזמן פרץ המעיין דרך תל האבנים הלבן ונתהווה בריכת מים גדולה שכעבור מספר שנים, בשעה שפרצה מגיפת הבהמות, הביאה בריכה זו ברכה וטובה רבה לכל העיירות בסביבה, וקראו לבריכה בשם "המעייין הלבן" (ביעלי רוטשעי).

כשלומדים תורה
כפי שצריכים ללמוד,
היינו בביטול, אז
חידושי התורה
שמחדשים הם
משבעים פנים לתורה
ואילו כשלומדים
תורה בישות וגסות
הרוח חידושי התורה
שמחדשים משבעים
אחור לתורה...

כשהרבי נהיה חתנו של ר' יהודה לייב סגל, העריצוהו גאוני ויטבסק ור' אלישע בראשם. אך כל זה היה עד למאורע של הרש"י בעירובין.

כשלמדני ויטבסק הסכימו לפירושו של הרבי ברש"י, לא שבע ר' אלישע רצון כלל, שכן הוא למד את הסוגיא בפירוש אחר מאשר רש"י, וטען ו"ממדבר מנתה", ואשר כתנר התורה מגיע למי שזוכה לכך, רש"י היה מפרש בדורו ואילו ר' אלישע פרוש וגאון – כך כינה את עצמו – הוא מפרש בדורו.

בויטבסק חי אחד מחסידי הבעש"ט, ר' אפרים אחיו של ר' משה ודודו של בעל "פרי הארץ", למדן גדול. פרנסתו של ר' אפרים היתה מגננות בה עסק הוא וילדיו. הוא היה בקי וחרף בנגלה ובקבלה ומראשי המדברים בין למדני ויטבסק. היה מפורסם למקושרו של הבעש"ט ואף מתנגדי שיטת הבעש"ט נ"ע חיבבוהו בגלל האמת שלו.

היתה זו השנה הראשונה לאחר פטירת הבעש"ט נ"ע – תקכ"א – ור' אלישע תינה בפני ר' אפרים את תמיהתו: היתכן הדבר לדחות את פירושו משום שרש"י מפרש אחרת, הרי גם בעלי התוספות מפרשים אחרת מאשר רש"י, הראב"ד מפרש אחרת מאשר הרמב"ם, וכשהוא – ר' אלישע – מפרש שלא כפירוש רש"י לא מקבלים את פירושו, הרי שבעים פנים לתורה?

ר' אפרים איש האמת ענה לו בפשיטות: כתיב: "והנה מגילה עפה כתובה פנים ואחור", מדאיכא פנים איכא נמי אחור. רש"י ובעלי התוספות, הרמב"ם והראב"ד הנה פירושיהם, סברותיהם והאוקימתות שלהם הם משבעים פנים לתורה, הסברות הפירושים והאוקימתות שלכם – ר' אלישע – הם משבעים אחור לתורה.

סדר העבודה, הן עם עצמו והן עם הזולת, הוא שלכל לראש צריך להיות הביטול הכללי ולאחר מכן צריך להיות הבירור הפרטי...

כשלומדים תורה כפי שצריכים ללמוד, היינו בביטול, אז חידושי התורה שמחדשים הם משבעים פנים לתורה, ואילו כשלומדים תורה בישות וגסות הרוח, הנה חידושי התורה שמחדשים הם משבעים אחור לתורה.

סדר העבודה, הן עם עצמו והן עם הזולת, הוא שלכל לראש צריך להיות הביטול הכללי שזה

ההכאה הכללית בעצם ומהות הרע. ולאחר מכן צריך להיות הבירור הפרטי, לברר את הטוב והרע שיש ברע, והעבודה הפרטית היא להוציא את ניצוץ הטוב השקוע ברע ואת הרע לדחות לחוץ. כשם שמוכרחים לעבודה הפרטית בבירור הטוב והרע הנמצאים ברע, כך מוכרחים גם לביטול הכללי. אדרבה הביטול הכללי הוא עיקר הדבר המעמיד של העבודה הפרטית בעבודת הבירורים.

מרגלא בפי חסידי הרבי האמצעי בשקלוב שאימרת הביטול של מיכל המלמד הצולע הנאמרת בדרך אגב, עושה את השומע לכלי לקליטת דברי ה"יחידות" של הרבי.

ר' שלמה מנזסון – אביו של ר' מנחם מאן – היה אחד מחסידיו האברכים של הרבי האמצעי. היה גביר בן גביר, מחונן ומודרך על ידי חסידים שהיו עוד בזמנו של רבנו הזקן, ולאחר "יחידות" היה נוהג להתוועד עם חסידים ולהצטרף למחול ה"יחידות". אבל לפי ערך החמימות החסידית היה עדיין מהחסידים הקרירים, אלה הנקראים חסידים בעה"ב.

ר' שלמה, כמו שאר אברכי החסידים בשקלוב, היה מתפלל בהתלהבות, מצטרף לכנופיות החסידיות ומתוועד כפי הנהוג בין חסידים. פעם אחת בשעת התוועדות מסויימת, התפרץ מיכל המלמד הצולע בבכי מזועזע, הכה את עצמו בלבו ובראשו, בטענו כלפי עצמו: ריבוננו של עולם, רחם עלי ועזור לי בחיות מאושרת ב"והאר עינינו בתורתך ודבק לבנו במצותיך ויחד לבבנו לאהבה וליראה את שמך", כאותה חיות מאושרת שיש לשלמה מנזסון ב"והעושר והכבוד מלפניך".

אף שמיכל המלמד לא התכוון לבטל את ר' שלמה, שכן הוא אמר זאת אדעתא דנפשיה, הוא חשב על עצמו, לא שבע רצון מדרגתו בעבודה, שכן אין הוא חש באמת לאמיתו את הבקשה של "והאר עיניו בתורתך", כפי שר' שלמה חש ב"והעושר והכבוד", ברם, אימרתו פעלה רושם חזק על ר' שלמה. הוא נסע חיש מהר לליובאוויטש, נכנס ל"יחידות" אל הרבי האמצעי ומאז נשתנה לאדם אחר לגמרי.

את ה"גדולה שימושה יותר מלימודה" רואים על כל צעד ושעל בהדרכה ובחינוך החסידי. "יחידות" היא לימודה, התוועדות חסידית – שימושה. ורואים במחשש שגדולה שימושה מלימודה. שמונת השנים בהן נסע ר' שלמה לליובאוויטש וכניסתו ל"יחידות" אל הרבי לא פעלו עליו כאותו רושם שפעלה עליו אימרתו הדרך-אגבית של ר' מיכל מלמה, שעשתה אותו לכלי קיבול של ה"לימודה".

הענין הפנימי שבכל זה הוא אור האמת בעבודתו של ר' מיכל המלמד. ר' מיכל לא חשב על תיקונו של ר' שלמה, הוא חשב ודאג על העדר עבודתו הוא באמיתות הבקשה "והאר עינינו בתורתך ודבק לבנו במצותיך ויחד לבבנו לאהבה וליראה את שמך".

המשך בע' 19

כשלמדני ויטבסק
הסכימו לפירושו
של הרבי ברש"י, לא
שבע ר' אלישע רצון
כלל, שכן הוא למד
את הסוגיא בפירוש
אחר מאשר רש"י,
וטען . . . רש"י היה
מפרש בדורו ואילו ר'
אלישע פרוש וגאון
. . . הוא מפרש בדורו

בקשר לשאלה: כיצד יוכל הוא לפעול מה שפעלו החסידים בדור ההוא? המענה לזה שעם ירידת הדורות נדרשת עבודה קלה יותר

מלחמת בית דוד שייכת לכל אחד ואחד מישראל!

"לאחרי כל מה שפעלו במשך שנים אלו, נעשתה עבודה ושליחות זו שייכת גם לאלו שהם בציור של "בעלי-בתיים", שגם הם צריכים להיות "נרות להאיר", וגם עליהם מוטלת השליחות דמלחמת בית דוד..."

- משיחת כ"ף מר-חשון ה'תשמ"ה, בה מדובר אודות ההוראה מהשיחה שהובאה לעיל

החסידות (תורת הבעש"ט) ודרכי עבודתו יפוצו בעולם.

הצורך בענין של מלחמה - מכיון שישנם אלו שמנגדים לך, ובלשון חז"ל: "אם ראית דור אחר דור מחרף, צפה לרגליו של משיח, ומאי טעמא - אשר חרפו אויביך ה' אשר חרפו עקבות משיחך", כלומר, ישנם ב' דרגות - דורות של מחרפים: דור ראשון - "אשר חרפו אויביך ה'", אלו שאינם מאמינים בה', בתורתו ובמצוותיו: ודור שני - "אשר חרפו עקבות משיחך", שבסוג זה יכולים להיות אפילו בני תורה, אלא שחלשים הם באמונת הגאולה וביאת המשיח.

וזהו תפקידם של חיילי בית דוד - לצאת למלחמת בית דוד, מלחמה שמתנהלת "לא בחיל ולא בכח כי אם ברוחי" - גילוי והפצת פנימיות התורה, תורת החסידות, וחיוזוק האמונה בגאולה השלימה ע"י משיח צדקנו, ע"כ מתוכן השיחה - בנוגע לענייננו.

ט. הוזכר לעיל א' ההוראות העיקריות של בעל יום ההולדת שצריכים להיות "נרות להאיר".

והנה, הוראה זו, עם היותה הוראה עיקרית ביותר, הרי היא באופן של נקודה בלבד, מבלי להכנס לפרטי הדברים. ולכן, נוסף לזה, יש להתעכב על הוראה נוספת של בעל יום ההולדת, שבה באים הדברים בפרטיות יותר.

והכוונה - לשיחתו הידועה בענין "כל היוצא למלחמת בית דוד". שבה ביאר בארוכה ובפרטיות את תפקידם של "חיילי בית דוד", כדלקמן.

תוכן השיחה בקיצור: "בית דוד" קאי על גילוי אורו של מלך המשיח - משיח בן דוד. ומלחמת בית דוד - קאי על העבודה והפצת המעיינות חוצה, שע"ז פועלים את ביאת משיח צדקנו, כמענה מלך המשיח להבעש"ט על שאלתו "אימתי קאתי מר" - "לכשיפוצו מעיינותיך חוצה", כאשר המעיינות דתורת

שנים אלו, נעשתה עבודה ושליחות זו שייכת גם לאלו שהם בציור של "בעלי-בתים", שגם הם צריכים להיות "נרות להאיר", וגם עליהם מוטלת השליחות דמלחמת בית דוד.

ובקשר לשאלה והתמיהה, היתכן, כיצד יוכל הוא לפעול מה שפעלו החסידים בדור ההוא כאשר ידע איניש בנפשי' מעמדו ומצבו, ובפרט שאז הי' הענין ד'הוי ענין רואות את מוריך", משא"כ עתה, שצריכים להזכיר ולספר אודות בעל יום ההולדת והוראותיו?

המענה לזה - כאמור לעיל - שבד בבד עם ירידת הדורות, נדרשת עבודה קלה יותר, ע"ד ובדוגמת החילוק שבין בירור ס"ו ניצוצות בלבד לאחרי הבירור דר"ב ניצוצות בגלות מצרים, ועד"ו בנוגע לבירור דפ"ו ניצוצות גופא מהזמן שלאחרי גלות מצרים עד ימינו אלו - שבד בבד עם הירידה מדור לדור [אפילו בזמן הבית - הירידה דבית שני, שחסרו בו ה' דברים, לגבי בית ראשון, ועאכו"כ הירידה דזמן הגלות לגבי זמן הבית, ובזמן הגלות גופא - עד ל"עקבות משיחך"], נדרשת עבודה קלה יותר, ובמילא, גם העבודה דהפצת המעיינות חוצה, או כלשון השיחה הנ"ל : מלחמת בית דוד - שייכת היא לכאור"א מישראל.

וכפי שאכן רואים בפועל ממש באופן עבודתו של נשיא דורנו בהפצת המעיינות חוצה - שההפצה חוצה לא היתה רק באותו אופן כפי שהי' כזמנו של בעל יום ההולדת, אלא גם באופן של הפצה עד לחוצה דחוצה דחוצה. כידוע גודל השתדלותו, עד לאופן של מסירת נפש, כדי להפיץ את מעיינות החסידות - הן מאמרי עבודה והן מאמרי השכלה - באופן שיגיעו לכל אחד ואחת מישראל, בלשון עם ועם, אפילו לקטנים

והנה. אף ששיחה זו נאמרה לתלמידים שלמדו את תורתו בד' אמות שלו, בישיבת תומכי תמימים שבליובאוויטש, וא"כ, מה שייך ענין זה כאשר נמצאים ב"ברוקלין"... ומדברים לאו דוקא עם בחורי-ישיבה, ואדרבה: רוב קהל המשתתפים בהתוועדות אינם בחורי-ישיבה, ועאכו"כ כאשר לוקחים בחשבון את כל אלו ששומעים את הדברים ע"י מכשירים שונים, שאז בודאי קטן ביותר ה"אחוז" של בחורי-ישיבה בכלל, ועאכו"כ בחורי-ישיבה דישיבת "תומכי תמימים" - מ"מ, יש לומר, שבימינו אלו שייכים הדברים גם לכאור"א מישראל, כדלקמן.

... י.ד. וכמו כן יש לומר בנוגע לדבריו של בעל יום ההולדת אודות העבודה דכל היוצא למלחמת בית דוד - שזהו חלק ושלב חשוב בכללות העבודה דהפצת המעיינות חוצה:

בתקופה שבה התחילה העבודה דמלחמת בית דוד, בשנים הראשונות להתייסדותה של ישיבת תומכי תמימים - הנה מפני כו"כ סיבות הי' הדבר צריך להתבצע ע"י אלו שהיו בבחינת נשמות כלליות (בענין זה), אלו שלמדו בליובאוויטש ונתחנכו ברוחה במושך זמן ארוך (לפי ערך). שעליהם הוטלה שליחות זו, ולהם ניתנו כחות מיוחדים שיוכלו לפעול זאת כדבעי, באורך וברוחב ובעומק כו'.

אמנם, בשנים שלאח"ו, לאחרי שיישיבת תומכי תמימים התרחבה והתפשטה בכו"כ מקומות [הסיבה הפשוטה לכך היתה קשורה עם ענין של גלות כו'. אבל אעפ"כ, בנוגע לפועל הביא הדבר להתפשטותה של ישיבת תומכי תמימים בכו"כ מקומות], עד להתפשטות ברחבי העולם כולו, בד בבד עם התפשטות והפצת תורת החסידות במקום ה"חוצה" - הנה לאחרי כל מה שפעלו במושך

ה" - אדרבה, הם יהודים לומדי תורה ומקיימי מצוות, אלא שאינם יכולים לסבול שיהודי אומר "אט אט קומט משיח", מכיון ששומעים כבר את פעמי "עקבות משיחך"!!!

זוהי אפוא "מלחמת בית דוד" בימינו אלו - לבטל את הענין ד"אשר חרפו עקבות משיחך", וזאת - ע"י הפצת המעיינות חוצה. היינו, שיוצא מד' אמות שלו, אפילו כאשר ד' אמותיו ב"לויבאוויטש"... והולך למקום ה"חוצה", ששם נמצאים אלו "אשר חרפו עקבות משיחך" ושם מפיץ את מעיינות החסידות!

ופשיטא, שכל זה צריך להעשות בדרכי נועם ובדרכי שלום, אבל - באופן של מלחמה, היינו, שהולך בתוקף, וללא כל פחד, ועד שאינו חושב ומהרהר כלל אודות סכנת המלחמה, כדי שלא יבוא לעבור על הציווי ד"אל ירך לבבכם גו" (כפס"ד הרמב"ם), וביחד עם זה - כאמור - בדרכי נועם ובדרכי שלום, ואז מצליח לפעול באופן המתאים.

טו. לסיכום הדברים: מכיון שנשיא דורנו צוה להדפיס להפיץ ולפרסם שיחה הנ"ל - הרי מובן, שכל פרטי השיחה, כל תיבה ותיבה שבה, שייכים לכאו"א מישראל שנמצא בדור זה!

שיחה זו נאמרה אמנם בשנה מסויימת, במעמד ומצב מיוחד, בהוועדות מיוחדת וכו', אבל אעפ"כ, בדורנו זה שייכים כל פרטי הדברים לכאו"א מישראל ובכל מצב, גם כאשר נמצאים במדינה שהיא בחצי כדור התחתון, וביום חול, ורוב הקהל - "התורה על הרוב תדבר" - אינם בחורי-ישיבה, מ"מ, שייכים הדברים לכאו"א מישראל, ואפילו לנשים.

שבקטנים בידיעה, וכן לקטנים שבקטנים ביהדות, ועאכו"כ - קטנים שבקטנים בחסידות.

טו. והנה, אודות השייכות דתוכן שיחה הנ"ל לכאו"א מישראל בדורנו זה - יש להוסיף עוד ענין:

שיחה זו נאמרה אמנם לתלמידים שלמדו בישיבת תומכי תמימים בתקופה ההיא, שהם שמעו את הדברים באופן ד"והיו עיניך רואות את מוריך", אבל אעפ"כ, בשיחה זו התייחס בעל יום ההולדת והתריע אודות מצב שיהי' בתקופה מאוחרת יותר, ובכללות - שני דורות: הדור הראשון - "אשר חרפו אויביך ה'", והדור השני, תלמידי דור הראשון וממשיכי דרכם - "אשר חרפו עקבות משיחך", כלומר, שמלחמת בית דוד שייכת במיוחד לאלו שנמצאים בעקבתא דמשיחא ממש, שזהו דורנו זה.

ומזה מובן, שתפקיד זה הוטל לא רק על אלו שהיו נוכחים בעת אמירת שיחה הנ"ל, או אלו שנמצאים במעמד ומצב הדומה למעמדם ומצבם של אלו שהיו נוכחים אז, כי אם לכל אלו ששמע שיחה זו הגיעה לאזנם - כתוצאה מציווי נשיא דורנו להדפיס ולפרסם שיחה זו - שכן, העובדה ששמעו אודות שיחה זו היא בודאי בהשגחה פרטית, ובלשון המשנה: "כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא בראו אלא לכבודו", ולכן, מהוה הדבר הוראה ונתינת-כח מאת נשיא דורנו שגם הם צריכים להשתתף במלחמת בית דוד.

ותוכנה של מלחמה זו - לבטל את הענין ד"אשר חרפו אויביך ה'", ולאח"ז - ביטול הענין ד"אשר חרפו עקבות משיחך": הסוג ד"אשר חרפו עקבות משיחך" אינם "אויביך

ויש להאריך בכל זה, אבל - ממה-נפשך:
אם יפעלו הדברים (ובפרט ש"כל ישראל
בחזקת כשרות") - די במה שכבר נאמר, ואם
לא ח"ו - אינני יודע מה ניתן עוד להוסיף!
יעיין כאו"א בפנים השיחה - אין זו "הנחה"
שצריכים לחפשה כו', כי אם שיחה שהוגעה
וגדפסה וכו', והעיקר - לדעת שהכוונה היא
אליו. ולא רק שיקרא "שיחה נאה" בלבד,
ויקיים עי"ז מצוות תלמוד תורה (שהיא כנגד
כולם), אלא יש לדעת שזוהי מצוה עוברת,
מצוה שהזמן גרמא, שדוחה גם את הענין
דלימוד התורה, ולכן, יש לקיים את הדברים
בפועל ממש. ובלשון הידוע: "מאפארו-דא-
פלאחו", כלומר, יש לפעול עם ה"בול-עץ"
במעשה בפועל.

יח. והמעשה הוא העיקר: כאשר פוגשים
יהודי - צריכים לדעת שכל הענינים שהוא
חושב אודות תכלית ומטרת פגישתו, הרי
ספק אם אכן זהו העיקר: מה שברור ללא כל
ספק - שצריך לפעול עליו את הענין דהפצת
המעיינות חוצה!

וע"י ההתעסקות בהפצת המעיינות חוצה
זוכים ל"קא אתי מר דא מלכא משיחא",
ובפשטות - ששומעים את "עקבות משיחך"
בפועל ממש, והולכים לקבל את פני משיח
צדקנו מתוך שמחה וטוב לבב, "בנערינו
ובזקנינו גו' בבנינו ובבנותינו", שכן, אפילו
יהודי א' לא ישרא בגלות. וההכנה לזה היא
- עי"ז שפועלים על כאו"א מישראל וכללות
עם ישראל לצאת למלחמת בית דוד, ובודאי
שמנצחים במלחמה זו, שהרי "דוד מלך
ישראל חי וקיים".

ותיכף ומיד, בעגלא דידן - "מיד הן
נגאלין" (כפס"ד הרמב"ם) בגאולה האמיתית
והשלימה ע"י משיח צדקנו. דוד מלכא
משיחא.

ומכיון שתובעים זאת - הרי בודאי ניתנו
לכאו"א כל הכחות הדרושים לכך, ובלשון
חז"ל: "איני מבקש כו' אלא לפי כחן", שכן,
ע"פ תורה אסור לתבוע דבר שאין בכחו של
האדם לעשותו, כפי שמסופר בגמרא שגבאי-
צדקה התחבאו כדי שלא לפגוש יהודי
שלא הי' בכחו - באותו זמן - לתת לצדקה,
ועאכו"כ שלא תבעו זאת ממנו! וא"כ, כאשר
תובעים זאת - בודאי נתנו את כל הכחות
הדרושים לכך.

ומזה באים לחיוב נוסף: מכיון שנשיא
ישראל "האט זיך אפגעגעבן און האט זיך
אריינגעלייגט" להדפיס ולפרסם את הדברים
עבורו ולתת לו את הכחות הדרושים לעבודה
זו - "כל אחד ואחד חייב לומר בשבילי נברא
העולם" - הרי אם לא ינצל ח"ו את הכחות
שנותנים לו, נמצא, שלא זו בלבד שאינו
ממלא את תפקידו, אלא עוד זאת, שגורם
בלבול, כביכול, בתפקידו ושליחותו של נשיא
ישראל!...

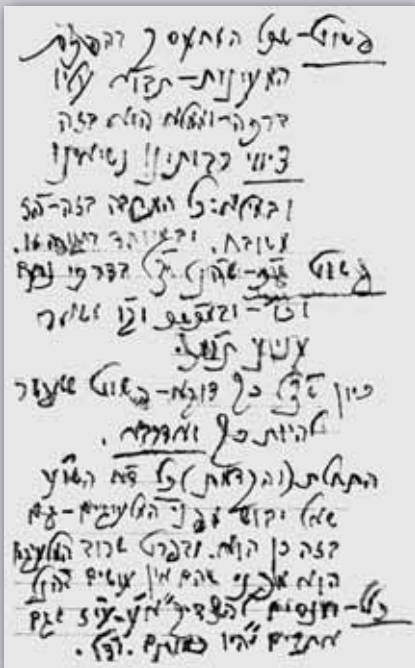
והנה, כל האמור לעיל הוא בתקפו במשך
כל השנה כולה, ועאכו"כ כאשר בא יום מיוחד
בשנה שאז "מזלו גובר" - הרי בודאי שכל
עניני תורתו ועבודתו, הוראותיו ושיחות
קודש שלו, הם בתנועה של התגברות,
ובמילא, הנתינת-כח היא ביתר שאת וביתר
עוז.

יו. ואם לאחרי כל אריכות הדברים יבוא
ה"קלוגינקער" ויאמר שזוהו אמנם "פשט'ל"
טוב ויפה, אבל אין זה נוגע אליו, ואין זה נוגע
למעשה בפועל וכו' - להוי ידוע שטענה זו
אינה מה"קלוגינקער" עצמו. שאפילו הוא
אינו מסוגל לטעון כן... טענה כזו יכולה לבוא
רק כתוצאה ממצב שהוא מגרה את היצה"ר -
"על חטא שחטאנו לפניך ביצר הרע!"

ר' מיכל זכה עוד להיות אצל הרבי הזקן, באותה תקופה בה חסידים עבדו עבודתם בעבודה אמיתית בלי התנצלות של ענינים שונים, אהבה ויראה היו מטבעות מהלכות בין זקני החסידים, וכשהעבודה לא היתה בשלימות היו נרגשים מאד מכך. אור האמת של ר' מיכל מצער העמוק על העדר אושר-החיות בבקשה מהשי"ת על תורה ומצוות ועל אהבה ויראה, כדוגמת אושר-החיות שיש לר' שלמה בבקשת "העושר והכבוד מלפניך" – פעל ממילא ביטול כללי בטמטום שאפף את ר' שלמה וגרם לו את קבלת דברי קדשו של הרבי האמצעי ב"יחידות" כפי שצריך להיות.

בריאים יהיו חסידים, בהתוועדותם בדרכי החסידים הם מחיים נפשות ממש. אני משתוקק מאד לאותה תקופה בה אופשר לי להתוועד בין חסידים. מעודי הייתי מצומצם בזמן פנוי ובמילא לא יכולתי להתפנות להתוועדות חסידיות. ההתוועדות החסידית מביאה את הביטול הכללי. זאת אומרת, את ההכאה הכללית. ולאחר מכן צריכה לבוא העבודה הפרטית בסדר מסודר בסור מרע ועשה טוב. יצליח לכם השי"ת בתורה ובעבודה שבלב, ובכם ועל ידם תבוצע הכוונה העליונה של נתאוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים".

רוב המלעיגים הוא מפני שאין עושים ומנסים להצדיק את עצמם...

מענה בכת"ק כ"ק אד"ש מה"מ אודות דרכי הפצת המעיינות וההכרח שלא להתפעל ממלעיגים (ובפשטות, יש ללמוד ממענה זה גם לגבי השליחות היחידה שנתורה כעת: 'קבלת פני משיח צדקנו'):

פשוט - שכל המתעסק בהפצת המעיינות - תבוא עליו ברכה - וממלא הוא בזה ציווי רבותינו נשיאינו ובמילא: כל המרבה בזה - ה"ז [= הרי-זה] משובח, ובמיוחד בתקופה זו.

פשוט ג"כ [= גם כן] - שהנ"ל צ"ל [= צריך להיות] בדרכי נועם וכו' - ובמכש"כ וק"ו [= ובמכל-שכן וקל-וחומר] משאר עניני תומ"צ [=תורה ומצוות].

כיון שצ"ל כך דוקא - פשוט שאפשר להיות כך ואדרבא.

התחלת (והקדמת) כל ד"ח השו"ע [= ד' חלקי השולחן-ערוך] שאל יבוש מפני

המלעיגים - גם בזה כן הוא. ובפרט שרוב המלעיגים הוא מפני שהם אין עושים בהנ"ל כלל - מנסים "להצדיק" א"ע - עי"ז [=את-עצמם - על-ידי-זה] שגם אחרים יהיו כמותם. וד"ל.

לזכות

כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח

מהרה יגלה ויגאלנו אכי"ר

תפקיד זה הוטל לא רק
על אלו שהיו נוכחים בעת
אמירת שיחה הנ"ל . . כי
אם לכל אלו ששמע שיחה
זו הגיעה לאזנם - כתוצאה
מציווי נשיא דורנו להדפיס
ולפרסם שיחה זו . . ולכן,
מהוה הדבר הוראה ונתינת-
כח מאת נשיא דורנו שגם
הם צריכים להשתתף
במלחמת בית דוד

(משיחת כ' חשון ה'תשמ"ה)

לזכות

הת' **מרדכי שי' סגל**

לרגל נישואיו עב"ג תחי'
בשעה טובה ומוצלחת

יה"ר מהשי"ת שיהא בנין עדי עד
על יסודי התורה והמצווה כפי
שהם מוארים במאור שבתורה
זוהי תורת החסידות וחדורים
בשליחות היחידה 'קבלת פני
משיח', בחיים מאושרים בכל
הוקדש ע"י תלמידי התמימים
דקבוצה ה'תש"ע - 770

לעילוי נשמת

הרה"ת ר' **משה הכהן**

ביבלחט"א

הרה"ח הרה"ת השליח

ר' זלמן טובי הכהן שליט"א

אבלסקי

שיזכה לעליית הנשמה הכי
גדולה בגאולה האמיתית
והשלימה בקיום היעוד "והקיצו
ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם
בהתגלות כ"ק אד"ש מלך
המשיח תיכף ומיד ממש, נאו!

יחי אדוננו מורנו ורבינו
מלך המשיח לעולם ועד